

SARAH PENNER

SOCIETATEA
LONDONEZĂ
DE
SPIRITISM

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Cele șapte stadii ale unei ședințe de spiritism

I

Străvechea Incantație a Diavolului
*Mediumul recită o incantație pentru
a proteja participanții la ședința de șarlatani
și duhuri rele.*

II

Invocația

*Mediumul cheamă toate spiritele din apropiere
să intre în încăperea în care are loc ședința.*

III

Izolarea

*Mediumul eliberează încăperea de toate
spiritele cu excepția spiritului țintă, adică
persoana decedată pe care participanții la
ședință doresc să o contacteze.*

IV

Invitația

*Mediumul conjură spiritul decedatului
să vină la el.*

V

Transa

Mediumul cade în transă, fiind locuit de spiritul decedatului.

VI

Deznodământul

Mediumul află informația dorită.

VII

Încheierea

Mediumul dă afară din încăpere spiritul decedatului, ieșind din transă și încheind ședința.

Unu

Lenna

Paris

Joi, 13 februarie 1873

Într-un castel părăsit din împrejurimile împădurite ale Parisului era pe cale să înceapă o ședință întunecată de spiritism.

Ceasul arăta treizeci și două de minute după miezul nopții. Lenna Wickes, ucenică în spiritism, ședea la o masă ovală, drapată cu o pânză neagră. La masă cu ea stăteau un domn și soția lui, ceilalți participanți la ședință. Aveau fețele posomorâte și răsufarea agitată. Se aflau în ceea ce fusese odinioară salonul unui castel în paragină, care nu mai fusese locuit de o sută de ani. În spatele Lennei, tapetul sângieru se jupuisese de pe pereți, scoțând la iveală petele de mucegai care se ascundeau sub el.

Dacă totul avea să meargă bine în seara asta, fantoma pe care o căutau – cea a unei tinere ucise în chiar acest loc – urma să își facă apariția curând.

Deasupra lor se auzi un zgrepțanat. Șoareci, desigur. Lenna le văzuse excrementele când intraseră, boabe mici, negre, împrăștiate de-a lungul plintelor. Dar apoi zgrepțanatul s-a preschimbat în hârșăit și... să fi fost o bufnitură zgomotul pe care tocmai l-a auzit? A alungat un fior, gândindu-se că, dacă fantomele existau cu adevărat, acest castel părăsit ar fi locul perfect pentru ele.

A aruncat o privire rapidă pe fereastră, în întuneric. Fulgi de nea mari și grei, atât de neobișnuiți pentru Paris, se așterneau împrejurul castelului. Aprinseseră câteva felinare afară, iar privirea Lennei s-a oprit asupra porții din metal din fața proprietății, înfășurată în vițe de iederă uscate, și care tremura din balamale.

Participantii la ședință, numiți *companioni*, s-au adunat la miezul nopții. Părinții victimei – pe care Lenna îi cunoscuse cu câteva zile înainte de acest eveniment – au ajuns primii. La scurtă vreme au sosit Lenna și maestra ei, renumitul medium care va conduce ședința din noaptea aceasta: Vaudeline D’Allaire.

Toți erau îmbrăcați în negru, iar energia din cameră nu era nici pe departe caldă sau primitoare. Părinții așteptau pe scaune, foindu-se nervoși, făcând gesturi repezite: tatăl a răsturnat un sfeșnic și și-a cerut zeci de scuze. Lenna, care stătea de partea cealaltă a mesei cu carnețelul deschis, nu-l putea condamna. Toți erau foarte agitați, și Lenna însăși își ștersese palmele transpirate de rochie de o duzină de ori.

Nimeni nu-și dorea să petreacă această oră agonizantă sub îndrumarea lui Vaudeline. Prețul intrării era extrem de ridicat și nici măcar nu includea francii pe care-i ceruse în avans.

Spiritul pe care urmau să-l invoce în această noapte nu era unul obișnuit, dar neobișnuite erau și fantomele pe care Vaudeline le invitase să iasă în față. Pe coridoare nu bântuiau niște bunicuțe în cămăși de noapte albe, cu vieți lungi, trăite până la adânci bătrâneți. Nu erau nici victime ale războaielor, bărbați curajoși care ar fi trebuit să știe în ce se băgaseră. Nu, aceste fantome erau victime ale violenței, plecate prea curând din lumea celor vii. Toate fuseseră ucise. Și mai rău decât atât, toți ucigașii scăpaseră basma curată.

Aici intervenea Vaudeline, și de aceea oamenii o căutau. Oameni ca perechea care tremura acum de partea cealaltă a mesei. Oameni ca Lenna.

La cei treizeci de ani ai ei, Vaudeline era cunoscută în toată lumea pentru măiestria de a invoca spiritele victimelor crimelor pentru a afla identitatea ucigașilor lor. Spiritistă respectată, dezlegase multe dintre cele mai enigmatice crime din Europa. Numele ei ținuse prima pagină a ziarelor în repetate rânduri, mai ales după plecarea ei din Londra la începutul anului trecut în circumstanțe încă neclare. Dar chiar și așa, asta nu diminuase loialitatea admiratorilor ei din toată lumea. Acum locuia în Paris, orașul ei de baștină.

Castelul părăsit era un loc neobișnuit pentru o sedință de spiritism, dar mai neobișnuite erau metodele lui Vaudeline, care susținea că spiritele nu puteau fi invocate decât în locul unde au murit.

Cu două săptămâni în urmă, în prima zi a lui februarie, Lenna traversase Canalul Mânecii ca să înceapă studiul sub îndrumarea lui Vaudeline. Lenna știa că nu era cea mai devotată elevă. Adeseori era șovăielnică în credințele ei, luptându-se să accepte necesitatea *Incantației Diavolului* sau a *palo santo* ori a bolului cu coji de ouă de pițigoi. Nu că n-ar fi crezut; pur și simplu, nu putea fi sigură. Nimic din toate astea nu putea fi dovedit. Nimic din toate astea nu putea fi cântărit, analizat, luat în palmă și întors pe toate fețele ca pietrele și mostrele pe care le păstra acasă. Acolo unde alți elevi acceptau pe negândite până și cele mai fanteziste teorii despre ocultism, Lenna se trezea întrebându-se în permanență „Cum?” Cum poți ști cu certitudine? Și cu toate că mai participase la o sedință de spiritism acum câțiva ani, nu-și amintea să fi fost ceva prea convingător. Evident, nu-și făcuse apariția nicio fantomă.

Era absolut bulversantă toată povestea asta cu adevăr versus iluzie.

În cei douăzeci și trei de ani de viață, Lenna nu văzuse niciodată o arătare. Unii susțineau că au simțit o prezență rece când au intrat pe un domeniu vechi sau într-un cimitir ori spuneau că au văzut flacăra unei lumânări pâlpâind sau un fel de umbră umană pe perete. Lenna îi aproba, dorindu-și din tot sufletul să creadă. Dar oare toate acestea nu puteau fi explicate cumva mai... rațional? Iluzii optice create de lumină se găsesc peste tot, prismele și reflexiile fiind ușor de explicat științific.

Dacă acum câteva luni i-ar fi spus cineva că se va duce la Paris ca să participe la o ședință de spiritism, Lenna ar fi râs în hohote. Ce să mai vorbim despre însuși studiul artei spiritismului? O pierdere de vreme, când atât de multe specimene de pietre așteptau să fie adunate de pe malurile Tamisei. Apoi venise ajunul Luminăției, noaptea în care Lenna o găsisse pe scumpa ei soră mai mică, Evie, înjunghiată mortal în grădina modestului hotel al părinților ei, Hickway House, de pe Euston Road. Era limpede că acolo se dăduse o luptă: Evie avea părul în neorânduială, tot corpul îi era plin de vânătăi și pete decolorate. Săculețul ei, care fusese golit, zăcea aruncat lângă cadavrul fetei.

În zilele care urmaseră, poliția acordase morții lui Evie exact atâta atenție câtă acorda de obicei uciderii oricărei alte femei din clasa mijlocie: adică puțină spre deloc. Trecuseră trei luni, și niciun răspuns. Lenna era disperată, iar disperarea e mai puternică decât orice îndoială – acum știa asta. O iubise pe Evie mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta. Magie, vrăjitorie, fantome. Ar fi fost în stare să se bage până peste cap în oricare dintre poveștile acestea dacă asta însemna să găsească o cale de a lua cumva legătura cu scumpa ei surioară.

În plus, chiar dacă Lenna își formase de mult o opinie despre fantome, nu refuza ideea că era posibil ca

fosilele ei prețioase să fie o dovadă că poate există viață după moarte. Evie avusese prima această idee și acum, mai mult ca niciodată, Lenna tânjea să vadă adevărul în ea.

Evie fusese medium aspirant, cu o credință neclințită în spirite, și o fostă studentă și adeptă a lui Vaudeline. Dacă exista cineva care putea găsi o cale să facă o breșă în bariera dintre viață și moarte, atunci ea era aceea. Lenna trebuia să comunice cu ea, să afle adevărul despre ceea ce se întâmplase. Poate poliția nu era dornică să facă dreptate, dar Lenna era. Așa că alesese să-și lase îndoielile deoparte și să învețe – poate chiar să stăpânească – această ciudată artă a spiritismului.

Nu putuse nici măcar să jelească așa cum trebuie, într-atât de obsedată era de descâlcirea misterului uciderii surorii ei. Lenna nu voia să jelească, nu, nu încă. Înainte de a jeli voia răzbunare.

Știind că Vaudeline nu va călători la Londra – nu se mai întorsese acolo de un an de zile de la plecarea ei pe nepusă masă – Lenna se decisese să se ducă ea la Paris. Era hotărâtă să rezolve uciderea lui Evie într-un fel sau altul. Chiar dacă asta însemna o lună petrecută sub tutela unei străine – e drept, o străină care îi plăcea destul de mult – și chiar dacă asta însemna să învețe subtilitățile sinistre ale unei arte în care nu era sigură că credea.

Poate în noaptea asta se va schimba totul.

Poate în noaptea asta va vedea prima ei fantomă.

Lenna și-a vârât mâinile între coapse: tremura și nu voia să observe cineva. Voia să pară o înlocuitoare curajoasă, o adeptă competentă. Și trebuia să pară cu capul pe umeri de dragul părinților care ședeau de cealaltă parte a mesei și care erau vizibil îngroziți de ceea ce ar putea aduce noaptea aceea.

Era bucuroasă că-i întâlnise cu câteva zile în urmă într-un loc mult mai puțin sinistru. O vizitaseră pe Vaudeline în apartamentul ei spațios din centrul Parisului și stătuseră toți patru în salon pentru a discuta despre nedumeririle lor înaintea ședinței.

Și despre riscuri.

Lenna cunoștea deja riscurile ședinței – vorbise despre ele cu Vaudeline la prima lor întâlnire, când se prezentase ca potențială elevă –, dar în timpul întâlnirii din salon pericolele căpătaseră consistență.

– N-o să mă vedeți venind cu o placă Ouija² sau cu planșete, le-a explicat Vaudeline părinților. Cu acestea se joacă copiii în pod. Ședințele mele pot lua o direcție diferită, mult mai periculoasă.

Ușa salonului s-a deschis și o cameristă le-a adus ceaiul. L-a pus pe masă în fața grupului, lângă diagrama cu aranjamentul adecvat al unei mese de spiritism, plină de numeroase *outils*³, pe care Lenna și Vaudeline o studiaseră mai devreme. Lumânări din ceară neagră, opale și ametiste, o piele de șarpe și boluri cu sare.

– O stare de transă, a ghicit mama după ieșirea cameristei.

– Întocmai.

Fiind deja sub tutela lui Vaudeline de câteva săptămâni, Lenna nu trebuia să ceară lămuriri. Știa că în spiritism, starea de transă apare când un spirit ia efectiv în stăpânire trupul unui medium, existând din nou într-un corp viu. Vaudeline o descrisese ca pe un fel de existență dublă ce permite mediumului să cunoască amintirile și gândurile decedatului, păstrându-le în același timp și pe ale sale.

2 Placa Ouija este o placă marcată cu litere, cifre, cuvintele „da”, „nu” și diverse simboluri. Împreună cu ea se folosește o planșetă (o piesă mică de lemn în formă de inimă), care indică mesajul spiritului pe placă în timpul ședinței de spiritism (n. red.).

3 Instrumente, ustensile, în fr., în orig. (n. red.).

Mama a sorbit o gură de ceai, apoi s-a aplecat să scoată ceva din geantă: un articol decupat dintr-un ziar. Mâinile îi tremurau ca atunci când intrase în încăpere și o privise îndelung pe Vaudeline înainte de a fi în stare să vorbească.

Lenna reacționase la fel când o întâlnise prima dată pe Vaudeline, deși nu din cauză că fusese uluită de reputația ei. Nu, avea mai mult de-a face cu ochii acesteia de culoarea norilor și cu felul în care susținuse privirea Lennei câteva secunde mai mult decât o permiteau regulile conversației. Cele câteva secunde fuseseră cât se poate de grăitoare: Vaudeline era foarte stăpână pe sine. Și la fel ca Evie, nu punea mare preț pe reguli.

Pentru Lenna, ambele trăsături erau fascinante.

Mama i-a înmânat articolul. Lenna nu înțelegea titlul în limba franceză, dar data îi spunea că articolul fusese scris cu câțiva ani în urmă.

— Scrie că la una dintre ședințele dumneavoastră a murit un om, a explicat mama. Este adevărat?

Vaudeline a încuviințat.

— Spiritele sunt impredictibile, a explicat ea. Mai ales cele pe care le chemăm, ale victimelor. Cel mai mare risc apare la începutul ședinței, după ce rostesc *Invocația*, prin care invit toate spiritele din apropiere în încăpere. E ca și cum aș deschide un robinet. Pentru a determina spiritul victimei unei crime să se manifeste și să rezolv o crimă, trebuie să am de-a face și cu morțile periferice. Încerc să trec cât mai repede prin stadiul acesta, dar nu le pot ține într-un totu la distanță.

A făcut un semn cu capul către articol.

— Poliția a stabilit cum a murit bărbatul acela? a întrebat mama.

— Oficial, stop cardiac. Dar toți cei care eram în încăpere am văzut ce s-a întâmplat, am văzut umbra

mâinii care i-a astupat gura. Vaudeline i-a înapoiat articolul. Țin ședințe de spiritism de mai bine de zece ani și numai trei oameni au murit sub supravegherea mea. E ceva foarte rar. Mai frecventă este apariția bruscă a unor răni care au legătură cu traumele suferite de victimă înainte de moarte. Laceratii, ligamente răsucite, vânătăi.

Tatăl a lăsat bărbia în piept, iar Lenna a trebuit să se împotrivească din răspuțeri nevoii bruște de a ieși din cameră, poate chiar de a vomita. Fiica lor fusese strangulată. Dacă în timpul ședinței pe gâtul cuiva apărea urma unei funii strânse? Numai gândul la o astfel de posibilitate era intolerabil.

— Dar există și riscuri mult mai reduse, a continuat Vaudeline.

Poate simțise că era mai bine să treacă mai departe.

— De pildă, uneori poate apărea... *implicarea*. Acum câteva luni, la o ședință, doi dintre participanți — aflați sub influența spiritelor — au început să se iubească pe masă.

Lenna și-a înăbușit un strigăt de uimire. Auzise multe povești de la Vaudeline în ultimele două săptămâni, dar nu și pe aceasta.

— Erau iubiți dinainte? a întrebat ea, presupunând că părinții trebuie să fi fost la fel de curioși ca ea.

Vaudeline a scuturat din cap.

— Nu s-au întâlnit în viața lor.

S-a întors, iar privirea Lennei a căzut pe pistruiul mic de pe vârful nasului lui Vaudeline. Era atât de mic, încât putea fi lesne confundat cu o umbră.

— În ciuda riscurilor, a continuat Vaudeline, întorcând privirea spre părinți, transele sunt cele mai eficiente și mai rapide căi de a căpăta informația necesară pentru rezolvarea unui caz. Nu vorbim aici despre distracție sau despre căutarea împăcării sufletești. Dacă asta doriți, vă

pot recomanda câțiva reputați vânători de fantome din oraș.

Tatăl și-a dres glasul.

— Sunt îngrijorat... — a început el, apucând cu delicatețe mâna soției —... ei bine, îmi fac griji pentru soția mea dacă e să ținem ședința la castel, unde a murit fiica noastră.

„Unde a murit fiica noastră”, a spus. Cuvinte mai ușor de rostite cu voce tare decât „unde a fost ucisă fiica noastră”. Așa ceva era prea mult de acceptat, astfel de cuvinte erau prea tăioase pentru limbă. Lenna știa asta mai bine decât oricine altcineva.

Vaudeline s-a uitat spre soție.

— Va trebui să găsiți o modalitate de a rămâne puternică. Altminteri vă sugerez să nu participați.

S-a lăsat pe spate și și-a încrucișat mâinile, indicând clar că subiectul era încheiat. La urma urmelor, aceasta era una dintre cele mai puternice credințe ale lui Vaudeline: spiritul nu putea fi invocat decât în apropierea locului unde și-a pierdut viața. Dacă ar fi putut oficia ședința de la distanță, Lenna nu ar fi aici, la Paris. I-ar fi scris lui Vaudeline și ar fi rugat-o să organizeze ședința lui Evie în Franța și după aceea să-i transmită rezultatele.

Dar cum Vaudeline declarase public, nu se va întoarce prea curând la Londra. Lenna trebuise să vină la Paris și să învețe ea însăși această artă, apoi să se întoarcă la locul morții lui Evie și să invoce ea însăși spiritul surorii sale.

— Mulți spiritiști țin ședințele în casele lor, a zis mama. Nicidecum în apropierea locului în care și-au pierdut viața cei dragi.

— Și mulți spiritiști sunt șarlatani.

Vaudeline a învățat puțin ceașca de ceai și a continuat hotărâtă:

— Înțeleg că vă este greu să fiți în locul morții fiicei voastre, dar nu mergem acolo ca să fim delicați cu emoțiile noastre. Ne ducem acolo ca să rezolvăm o crimă.

Era posibil să fi sunat destul de rece, dar Vaudeline rostise aceste cuvinte de nenumărate ori. Nu se putea lăsa afectată de durerea familiei. Durerea era slăbiciune și nimic nu era mai periculos într-o încăpere de spiritism decât slăbiciunea de orice fel. Spiritelor – cele periculoase, care bântuiau pe unde voiau, capabile să hărțuiască și să necăjească participanții la ședință indiferent dacă erau invocate sau nu – le plăcea slăbiciunea.

— Veți fi numai voi doi, da? a întrebat Vaudeline.

Tatăl a încuviințat scurt.

— Fiica dumneavoastră era căsătorită, avea un iubit? Dacă da, ar fi de ajutor să-l invităm și pe el. Cu cât reușim să strângem în încăpere mai multă energie latentă de-a fiicei dumneavoastră, cu atât mai bine.

— Nu, a răspuns tatăl. Nu era căsătorită, nu avea un iubit.

— Cel puțin nu unul de care să fi știut noi, a adăugat mama, schițând un zâmbet palid. Fiica noastră era destul de... independentă.

Lenna a zâmbit, gândindu-se la delicatețea cuvântului ales de femeie. Poate fiica ei fusese ca Evie. Un spirit liber. Nestăvilit.

Mama a tușit încet.

— Îmi permiteți să întreb, a zis ea, uitându-se la Lenna, ce rol veți juca dumneavoastră în ședință?

Lenna a încuviințat din cap.

— Eu sunt ucenica lui Vaudeline. Încă memorez incantațiile, dar voi lua notițe în toate cele șapte stadii ale ședinței, a răspuns ea.

— Nu face parte din grupul meu tradițional, a adăugat Vaudeline, care de obicei e compus din trei până

la cinci elevi. Circumstanțele Lennei au fost de așa natură încât, atunci când a ajuns aici acum două săptămâni, între două grupuri, am avut posibilitatea de a alege să o iau pe ea pentru un program de instruire personalizată.

În linii mari, așa și stăteau lucrurile, chiar dacă amănunțele fuseseră trecute sub tăcere. Când Lenna ajunsese la Paris și îi spusese lui Vaudeline că Evie, fosta ei elevă, fusese ucisă în Londra, spiritista fusese teribil de bulversată de veste. O condusese repede pe Lenna în casă, o instalase în dormitorul rezervat de obicei studenților și începuse un program accelerat de instruire. De obicei, adepții studiau cu Vaudeline opt săptămâni, dar mediul avea ambiția să termine instruirea Lennei în jumătate din acest timp.

— Nu știam că predați spiritismul, pe lângă faptul că dirijați dumneavoastră însevă ședințele, a spus mama.

— Da. Sunt medium de zece ani și profesor de cinci.

Vaudeline s-a aplecat spre ei, de astă dată cu un ton mai serios:

— În ceea ce privește ședința, există câteva lucruri pe care le puteți face pentru a reduce riscurile despre care tocmai am amintit. În primul rând, fără vin sau lichior înainte. Nici măcar un strop. Și încercați să vă stăpâniți lacrimile. În încăperea în care are loc ședința, slăbiciunea vă poate aduce prăbușirea.

Pericolul slăbiciunii fusese una din primele lecții pe care Vaudeline i le predase Lennei când începuseră instruirea. Lumea era plină de fantome. Fiecare dormitor, fiecare pajiște, fiecare port. De-a lungul veacurilor, oamenii trăiseră și muriseră acolo; și fantomele nu se duseseră departe. Din această cauză, îi explicase Vaudeline, în multe ședințe își fac apariția spirite care nu au fost invitate. Multe sunt benigne și sunt doar curioase. Tânjesc să simtă din nou senzația de întrupare sau vor să-i

necăjească în glumă pe companioni. Vaudeline nu avea nicio problemă să alunge aceste spirite drăguțe.

Dar spiritele răutăcioase și fantomele distructive reprezentau adevăratul pericol; din cauza lor multe lucruri puteau merge prost în timpul unei ședințe. Puteau intra în corpul lui Vaudeline înainte să apuce să o facă spiritul invocat sau puteau intra în corpurile companionilor, un fenomen cunoscut sub numele de *absorptus*. Aceste entități erau inteligente și știau exact pe cine să vâneze: Pe cei care plângeau. Pe tineri. Pe cei beți. Pe cei desfrânați. Toate acestea erau forme de fragilitate, un fel de porozitate care permitea creaturii diabolice să pătrundă înăuntru.

Pentru a împiedica astfel de duhuri rele să-i întreprună ședința, Vaudeline îi cântărea cu atenție pe companioni înainte de fiecare ședință. Nu permitea celor sub șaisprezece ani să participe, nici celor a căror răsuflare mirosea a băutură. Uneori erau dați afară și membrii înlăcrimați ai familiilor.

Această verificare prealabilă temeinică, alături de străvechea incantație protectoare pe care Vaudeline o citea la începutul fiecărei sesiuni, precum și cele două ordine de expulzare pe care le putea folosi în ultimă instanță, îi țineau ședințele sigure.

De cele mai multe ori.

Nimic nu era garantat. Aceasta era o *artă*, cum spunea mereu Vaudeline. Iar spiritele erau teribil de imprevizibile.

La castel, Lenna a ridicat privirea din carnețel și s-a uitat din nou la părinți, studiindu-le expresiile. Tatăl avea o față împietrită, și ambele palme i se odihneau greu pe masă. Părea gata de luptă. Mama însă avea o privire tulbure, cenușie, iar șuvoiul de lacrimi uscate săpase un șanț în fardul roșu de pe obraji ei.

Lenna era mândră de ea. Mândră de amândoi. Dar puterea lor ar putea s-o pună pe ea într-o poziție vulnerabilă. S-a cutremurat, întrebându-se dacă un spirit ar putea să considere că *ea* era cea mai slabă persoană din încăpere; sau dacă altceva, orice, ar putea s-o ia razna. Și-a amintit câteva din poveștile lui Vaudeline, povești cu oameni scoțând armele unii la alții în stare de transă sau candelabre zburând prin cameră ca și cum ar fi avut o voință proprie. Lenna a cercetat camera, ușurată că cel puțin nu existau candelabre.

Vaudeline a descuiat o valijoară de piele și a scos câteva obiecte. Toți ceilalți se așezaseră la locurile lor și peste cameră s-a așternut o tăcere nervoasă. *Ce se va întâmpla în minutele următoare?* s-a întrebat Lenna. Își rodea unghiile fără să-și dea seama, un viciu de-o viață, și o urmărea cu atenție pe Vaudeline, pândind orice semn, cât de mic, de șarlatanie. Nu văzu niciunul.

Vaudeline a scos din geamantanul cel mic doi coți de pânză neagră. Cu gesturi delicate, a atârnat una deasupra căminului din cărămidă și pe cealaltă la fereastra cu zăbrele din plumb din fața camerei, care dădea către intrarea în castelul dărăpănat. Partea de jos a sticlei ferestrei era spartă, așa că pânza avea să țină vântul departe. Dar acum Lenna cunoștea celălalt motiv pentru care Vaudeline a acoperit-o, pentru că aflase în studiile lor. Ferestrele erau portaluri ale luminii și încurajau intrarea și mișcarea spiritelor neinvitate care muriseră în apropiere. La fel și semineele. Un spirit sălbatic se putea năpusti în jos pe coș la fel de bine ca și pe fereastră. De aceea cel mai bine era să izoleze pe cât posibil încăperea. Închisă și întunecată.

Într-adevăr, lucrurile începeau să se precipite. Vaudeline a luat și ea loc, și-a tras scaunul lângă Lenna și și-a înclinat picioarele spre ea. Lenna s-a întrebat dacă mișcarea a fost neintenționată. Spera că nu.

Când Vaudeline a deschis cartea cu incantații, genele lungi i-au adumbrit obraji. O șuviță de păr i-a alunecat în față, dar nu i-a dat nicio atenție. Cum întorcea preocupată paginile cărții, mătasea rochiei luneca ușor peste brațele palide.

Lenna a surprins privirea tatălui fixând-o pe Vaudeline. Avea pupilele dilatate și întunecate, buzele întredeschise. Lenna a recunoscut privirea aceea – dorință –, dar nu l-a condamnat câtuși de puțin. Poate unii ar spune că e anormal, poate chiar depravat, pentru că era în stare să se lase pradă dorinței când era atât de copleșit de durere, de pierdere. Dar nu și Lenna. Cunoștea prea bine dansul acesta.

Într-adevăr, durerea și dorința făceau o pereche urâtă. Dar Lenna nu-l putea condamna pe bărbatul de dincolo de masă, pentru că în ultimele zile era și ea sfâșiată de aceleași agonii.

În cameră se lăsă o tăcere neclintită. Lumânarea nu pâlpâia, pânda de la fereastră nu foșnea. Ședința nu începuse încă, dar un lucru era limpede: Vaudeline stabilise controlul deplin și complet asupra încăperii. Participanții vor face tot ceea ce ea le va cere.

Pe Lenna o bucura acest lucru, simțindu-se încurajată de priceperea fermă a lui Vaudeline, în contrast cu sentimentul sinistru pe care i-l transmitea încăperea. „Niciun rău nu va cădea asupra ta”, îi șoptise Vaudeline. „Vei fi prima pe care o voi proteja, dacă va fi nevoie. *Ma promesse à toi.*”⁴

Acum Lenna repeta în gând această promisiune, aceste cuvinte. Propria ei incantație.

Vaudeline a scos un ceas mic din pelerină. L-a cercetat, apoi l-a vârât într-un buzunar interior.

⁴ *Îți promit*, în fr., în orig. (n. tr.).

— Începem în patruzeci de secunde, a spus.

De cealaltă parte a mesei, mama victimei și-a tras nasul, tatăl și-a dres glasul, îndreptându-și spatele. Lenna nici măcar nu-și putea imagina ce emoții îi sfâșiau, tentația întunecată și spaima de ceea ce aveau să trăiască. Oare cum te simți când se apropie clipa întâlnirii cu fiica ta moartă?

Probabil la fel ca atunci când se apropie clipa întâlnirii cu sora ta moartă.

Gândul a cutremurat-o. Noaptea asta și toate aceste săptămâni de studiu nu erau numai despre învățarea artei spiritismului. În ultimă instanță, toată această strădanie era pentru comunicarea cu Evie, pentru aflarea adevărului despre moartea ei.

Peste masă, Lenna i-a zâmbit cu căldură mamei. Flacăra lumânării se oglindea în ochii femeii; își reținea cu greu lacrimile. Lenna își dori să-i poată șopti câteva cuvinte de încurajare, dar timpul pentru așa ceva trecuse de mult.

Companionii au rămas cu privirile în jos, cele patruzeci de secunde treceau ticăind greu. Lenna auzea ceasul din pelerina lui Vaudeline, mișcarea mecanismului micuț închis în carcasa lui metalică. Știa că Vaudeline număra ticăiturile, apoi va începe prima incantație, *exordium* protector, preludiul, extras dintr-un text în latină despre demoni, vechi de o mie de ani. Lenna memorase deja primele patru strofe, dar în total erau douăsprezece.

Aștepta ca Vaudeline să tragă adânc aer în piept; incantația trebuia recitată dintr-o sigură și neîntreruptă răsuflare. Controlul respirației era alt lucru pe care Lenna trebuia să-l exerseze. În ultimele zile, când citise incantația după notițele ei, nu putuse ajunge decât până la jumătate, apoi amețise și trăsesse lacom aer în piept.

Lumânarea din apropierea căminului a pâlpâit și undeva, în apropiere – în afara camerei sau deasupra ei? – s-a auzit o bufnitură.

Lenna a înghețat, ridicând ochii din carnețel. Asta nu era opera șoarecilor, era limpede. Tocul i-a alunecat dintre degete. Instinctiv, s-a apropiat și mai mult de Vaudeline, gata s-o prindă de mână la nevoie. La naiba cu manierele!

— Vine ceva, a spus pe neașteptate Vaudeline.

Vocea ei era calmă, șoptită. Ținea privirea în jos, cu pleoapele aproape închise.

Bufnitura a răsunat iar. Lenna s-a încordat, întorcând capul spre familie. De cealaltă parte a mesei, mama făcuse ochii mari, iar tatăl se aplecase spre ele, plin de speranță. Își imaginau pesemne că bufnitura asta însemna că spiritul fiicei lor era pe-aproape. Dar Vaudeline nu încheiase secvența detaliată a celor șapte stadii, așa că ei nu aveau cum să știe că era prea devreme pentru o manifestare, că ședința nici măcar nu începuse.

Probabil Lenna era singura dintre ei care știa asta, dar ceva nu era în regulă. Succesiunea nu era corectă: Vaudeline nu ar începe niciodată o ședință fără incantația diavolului, menită să-i protejeze pe toți. A străbătut-o un fior de groază. Un demon încerca să pătrundă în încăperea chiar în clipa aceea? Ceva suficient de sinistru încât să fi întrerupt secvența lui Vaudeline? O străbătu un frison rece în timp ce aștepta ca mediumul să acționeze.

Dar Vaudeline nu s-a clintit. Curajoasă, ca un fel de secund de comandant, Lenna s-a întors spre ea.

— Vine... ceva? Un spirit? a șoptit.

Vaudeline a pufnit, cu o expresie de frustrare înscrisă pe chip. A clătinat din cap și a ridicat un deget, ca și cum i-ar fi spus „Așteaptă!”

Dintr-odată, ușa încăperii s-a izbit în lături.

*Câteva zile mai devreme, de partea cealaltă a
Canalului Mânecii, în Londra*

BOOKZONE